

А младиятъ кралъ отново склонилъ глава и почналъ да се моли. Когато свършилъ молитвата си, той вдигналъ глава и съ дълбока скърбъ изгледалъ своитѣ боляри.

И ето, прѣзъ многоцвѣтнитѣ стѣкла на прозорцитѣ слънчевитѣ лъчи го озарили и му изтъкали дрехи, хиляди пѣти по-красиви отъ ония, прѣдначинени за коронясването; на овчарската му тояга цвѣнали цвѣта, по-бѣли отъ бисеритѣ, а на главата му се освѣжили овѣхналитѣ рози и заблѣстѣли по силно отъ диамантитѣ.

Той стоялъ тамъ въ разкошно кралско облѣкло и на всички се сторило, че иконата на Христа не-обикновено засияла и Христосъ повдигналъ рѣцѣ, държащи Светитѣ Дарове — вино и миро, и самъ благословилъ младия кралъ.

Настѣпило мълчание.

Народътъ падналъ на колѣнѣ. Боляритѣ тихо сложили ножоветѣ въ ножницитѣ. Епископътъ поблѣднѣлъ и рѣцѣтѣ му затрепери.

А младиятъ кралъ слѣзалъ по стѣпалата на олтаря и срѣдъ народа тръгналъ за двореца...

И никой отъ тълпата не се осмѣлилъ да погледне неговото ангелско лице.

Ранъ Босипякъ.

